

Egzistencijalni noturno u vrijeme koronavirusa

Pandemija koronavirusa hara svijetom, hara našim planetom - Zemljom. Uzima pod svoje, u okrilje smrti, mnoge ljudske živote i njihove djelatnosti. Kultura (u najširem smislu) tom se pogromu kreativno opire kako zna i umije, uglavnom s tendencijom da ga stvaralački ignorira. Kako stoje stvari s kulturnim manifestacijama, naprimjer s onima koje već dosad imaju svoj tradicionalni vijek trajanja? Je li i njima ta pandemijska virusna smrt za vratom ili će je izbjeći i kako? Ipak, reći je, da se ignoriranje te virusologije dijelom vidi i po činjenici da se na natječaj za ovogodišnji 39. Recital suvremenoga kajkavskoga pjesništva zatekla tek jedna jedina pjesma s tim inicijalom (Petra Sabolek: Mutant virus), što će reći da je kajkavska poetska riječ žilava i čvrsta, samodostatna sama po sebi, da ne želi biti ničija marioneta.

dr. sc. Ivo Kalinski, urednik

ZELENI
BREGI
ZELINE

ZELENI
BREGI
ZELINE

Egzistencijalni notturmo

EGZISTENCIJALNI NOTTURNO * 39. Recital suvremenoga kajkavskog pjesništva "Dragutin Domjanić" - Sv. Ivan Zelina 2020.

39. KAJ

ZELENI
BREGI
ZELINE

Egzištencijalni noćturno

39. RECITAL SUVREMENOGA
KAJKAVSKOG PJSNIŠTVA
„DRAGUTIN DOMJANIĆ“
- SV. IVAN ZELINA 2020.

Priredio
dr.sc. Ivo Kalinski

Sveti Ivan Zelina
svibanj, 2020.

Mala biblioteka „Dragutina Domjanića” (102. knjiga)

Nakladnik:

Pučko otvoreno učilište Sv. Ivan Zelina

Za nakladnika:

Vesna Bičak-Dananić

Urednik:

dr. sc. Ivo Kalinski

Naslov zbirke:

prema naslovu pjesme Emilije Kovač

Grafička priprema:

PHOTODESIGN, vl. Zoran Osrečak

Tisak:

Tiskara Zelina d. o. o., Sv. Ivan Zelina

Tiskano u 250 primjeraka

ISBN 978-953-6540-88-4

CIP zapis je dostupan u računalnome katalogu Nacionalne i sveučilišne knjižnice u Zagrebu pod brojem 001062731.

39. KAJ

Egzištencijalni noturno

Na natječaj 39. Recitala suvremenog kajkavskog pjesništva „Dragutin Domjanić“ - Sv. Ivan Zelina 2020. odazvalo se 106 autora s 433 pjesme. Ocjenjivačko povjerenstvo u sastavu dr. sc. Ivo Kalinski (predsjednik), dr. sc. Božica Pažur i Štefica Kamenarić-Filipović, dr. med., odabralo je 73 pjesme za objavu u ovoj zbirci.

Pjesme su poredane abecednim slijedom autorica/autora.

Kazalo

PREDGOVOR

- dr. sc. Ivo Kalinski
Egzištencijalni notturmo u vrijeme koronavirusa 11

ODABIR PJESAMA

- Natalija Bajer, *Lukač*
ZGUBLENI DOM..... 15
- Željko Bajza, *Zagreb*
GDE TI JE DOMAJA 16
- Srečko Blažičko, *Kumrovec*
POPEVKA MOJA 17
- Nada Bošković, *Samobor*
REČI SU OTROF I LEK 18
- Božica Brkan, *Zagreb*
SNEG OD BELAJNKOV 20
- Jasmina Burek, *Oroslavje*
GACIJA..... 21
- Stjepan Crnić, *Zagreb*
DEŠČ 23
- Maja Cvek, *Zagreb*
BALADA O ZAPUŠČENOJ NIVI 24
- Željka Cvetković, *Novi Zagreb*
PREŽIVE, NEPOGAŽENE SENJE 25
- Željka Cvetković, *Novi Zagreb*
RAJSKA RADOST DETINJSTVA..... 26
- Zdenka Čavić, *Koprivnica*
MEGLENA SOBA 27

Kazalo

Božica Črljenec Slijepčević, <i>Gradec</i> POVEČ MI STIHA	28
Slavica Degač, <i>Novi Marof</i> JENA LJUBAVNA.....	29
Sanja Flajs Vidaković, <i>Đurđevac</i> ČETIRI FRTALJI	30
Terezija Flegar, <i>Sračinec</i> TAK TEŠKE TAK STRANJSKE RIJEČI	31
Darko Foder, <i>Ivanec</i> LETE DVIE JEZERE SEDAMNEISTE	32
Milan Frčko, <i>Koprivnica</i> TAJNA	33
Željko Funda, <i>Varaždin</i> NAPOKONCU	34
Goran Gatalica, <i>Zagreb</i> DOGI HARC I ZA TRDE VURE NA ZEMLI	35
Goran Gatalica, <i>Zagreb</i> ŽIVLENJE V EGZILU	36
Vinko Hasnek, <i>Belovar</i> ZEMLA VSE IMAME I NIŠT NEMAME	37
Aleksandar Horvat, <i>Ludbreg</i> KLANJEC.....	38
Aleksandar Horvat, <i>Ludbreg</i> MISEL.....	39
Nada Jačmenica, <i>Sveti Križ Začretje</i> RASPARENE ŽIVLJEJNJE	40

Kazalo

Vesna Janković, <i>Čakovec</i> NESEM VEČ ISTA.....	41
Nada Kapitanić, <i>Koprivnica</i> ZAROBLENI MELIN	42
Zoran Kelava, <i>Preseka</i> BLESIČEJU SE TIE ADVENTNE ZNAMIJENJE	43
Dražen Kos, <i>Velika Gorica</i> POVEČ, ANĐEL.....	44
Emilija Kovač, <i>Čakovec</i> EGZISTENCIJALNI NOTTURNO	45
Emilija Kovač, <i>Čakovec</i> RISARIJE	46
Stjepan Kovačec, <i>Zagreb</i> BU PO CAJTU	47
Ivan Kutnjak, <i>Lopatinec</i> PREŠIRILO SE JE MAJČKENO PREVEČKO	49
Ivan Kutnjak, <i>Lopatinec</i> PUČE ME STRA' DERE ME STRA'.....	50
Lidija Lauš Leščan, <i>Đurđevac</i> CRNI LABUD – DENEŠNJICA.....	52
Lidija Lauš Leščan, <i>Đurđevac</i> CRNI LABUD – VEKUVANJE	53
Ana Ležaić, <i>Sveti Ivan Zelina</i> NI MED CVETJEM NI PRAVICE.....	54
Đurđa Lovrenčić, <i>Sveti Križ Začretje</i> H GRUNTANJU ZGUBLJENI/ A DUO SI TI?.....	55

Kazalo

Nada Lozar - Tomašić, <i>Šenkovec</i> GOSPI.....	56
Biserka Marečić, <i>Kašina</i> JUTRE BREZ GLASA	57
Biserka Marečić, <i>Kašina</i> STRGANA KRILA.....	58
Suzana Marić, <i>Slatina</i> STEZA	59
Tibor Martan, <i>Novi Marof</i> NA PLAVI PLAFTI NEBIČA.....	60
Vesna Mateša, <i>Zagreb</i> SOLILOKVIJ, ILI PO DOMAČEM, SAMA SE S SEBOJ SPOMINAM	61
Jasminka Mesarić, <i>Čučerje</i> JOŠ JENU DIŽEM VU ZRAK	62
Zdenka Mlinar, <i>Velika Gorica</i> KAK ZACOPRANI	63
Kristina Mrkoci, <i>Zlatar</i> ZIMSKE JUTRE.....	64
Lidija Novak Levatić, <i>Lopatinec</i> ZMISLIM SE	65
Tugomir Orak, <i>Varaždin</i> FALDE STRESA.....	66
Tugomir Orak, <i>Varaždin</i> OSEČKI NOKTURNO.....	67

Kazalo

Milivoj Pašiček, <i>Zagreb</i> I ONAK BU KAJ NE BU	68
Denis Peričić, <i>Varaždin</i> ODISEJA V NEMIRU 2020.....	69
Denis Peričić, <i>Varaždin</i> PO VETRU GLAS.....	70
Marija Petrek, <i>Vrbovec</i> DOMAJA.....	72
Ivan Picer, <i>Sigetec</i> DRAVSKE PRALJE	73
Ljubica Plantić, <i>Vidovec</i> DEDIKOVA VODENKA	74
Vladimir Podgajski, <i>Petrovsko</i> VINO JADO.....	75
Zlata Radušić, <i>Zagreb</i> SPREHAJANJE	76
Darko Raškaj, <i>Lobor</i> JEN NUOVI DAN JENE STARE ŽIVLJENJE	77
Ljubica Ribić, <i>Varaždin</i> LUKNJA	78
Tomislav Ribić, <i>Varaždin</i> ARITMIJA VESMIRA	79
Tomislav Ribić, <i>Varaždin</i> O POZOJU I OBLAKIMA	81

Kazalo

Mirjana Roklicer, <i>Sesvete</i> ŠKILJAK IZA VRAT	82
Petrana Sabolek, <i>Čakovec</i> MUTANT VIRUS	83
Tereza Salajpal, <i>Koprivnica</i> NEGDAŠNJI VRT.....	84
Slavica Sarkotić, <i>Lekenik</i> VUZDIGAJNE BARE S.....	85
Slavica Sarkotić, <i>Lekenik</i> ZAJNI TANGO F PODOTOČJU	86
Vladimir Šuk, <i>Oroslavje</i> FRAGMENTUŠI Z TRGA.....	87
Branko Tompić, <i>Sisak</i> „SIENJAL SAM“	88
Mirko Varga, <i>Varaždin</i> KO SEM JA?	89
Magdalena Vlah-Hranjec, <i>Donji Kraljevec</i> JESENSKE PESME NENAPISANE	90
Miško Vrhovec, <i>Koprivnica</i> NIGDAR VIŠE NEBUM.....	91
Ljiljana Vuglač, <i>Ivanec</i> KAK DIŠI ZEMLJA?	92
Ivan Goran Žunar, <i>Ivanec</i> TOŽNA VERBA	93

Egzistencijalni notturno u vrijeme koronavirusa

Pandemija koronavirusa hara svijetom, hara našim planetom - Zemljom. Uzima pod svoje, u okrilje smrti, mnoge ljudske živote i njihove djelatnosti. Kultura (u najširem smislu) tom se pogromu kreativno opire kako zna i umije, uglavnom s tendencijom da ga stvaralački ignorira. Kako stoje stvari s kulturnim manifestacijama, naprimjer s onima koje već dosad imaju svoj tradicionalni vijek trajanja? Je li i njima ta pandemijska virusna smrt za vratom ili će je izbjeći i kako? Ipak, reći je, da se ignoriranje te virusologije dijelom vidi i po činjenici da se na natječaj za ovogodišnji 39. Recital suvremenoga kajkavskoga pjesništva zatekla tek jedna jedina pjesma s tim inicijalom (Petra Sabolek: Mutant virus), što će reći da je kajkavska poetska riječ žilava i čvrsta, samodostatna sama po sebi, da ne želi biti ničija marioneta.

Iako je još uvijek na snazi zabrana javnog okupljanja, ipak doskočilo se koronavirusu: odabrani najjemenitiji pjesnički radovi nalaze se u ovom, ovogodišnjem zborniku kao materijalni trag ove duhovne djelatnosti. Što nam oni motivikom i tematikom predaju? Prije svega veliku čežnju za domom, zavičajem (Gde ti je domaja, videle je nesu duge tvoje oči?; Željko Bajza: Gde ti je domaja) ili u pjesmi s razvalinama sjećanja (Napuščen je i zapuščen negdašnji vrt./ I zdenec je presušil...nema vode./ Negdašnji vrt ne cvete - kak ni pustinja/, Zapuščena je draga nam domovina; Tereza Salajpal: Negdašnji vrt). To su pjesme, kao i mnoge druge s umnožavanjem slika sjećanja, prepune iskrenih melankoličnih iščekivanja da će se nešto dogoditi nabolje, iako je stvarnost ta koja kazuje da za to nema spasonosnih formula. Rekli bismo: provokacija beznađa? (Znišćilo se kaj smo meli/ a tak polno još smo šteli; Denis Peričić: Po vetru glas). Otuda i ona zabrinutost, zapravo bešćutnost (Kom pa ide vej tie sviet?! Zutra već

Predgovor

moarti ne ni Zagarja, ni Zagarcoav; / A de bodu unda hiža, brajda, brienka, kliet?; Darko Foder: Lete dvie sedamneiste). Unatoč svemu može se primijetiti da u pjesmama takve motivike i tematike nema žalopojke, nema izlizanih klišeja, kamoli faksimila, kajkavska poetika sve se više gradi kao fikcionalna svečanost, kao spasonosni pristup komunikaciji. Pritom se stvaralački simboli osobnih krhotina u stvaralačkom procesu oblikovanja sadržaja natječu s raznoraznim parabolama žudnje, sve više stremeći egzistencijalnim pitanjima (Za vuglom ide noć na/ scifrani konji z velikim jočmi/ steklemi pesi. Dojdi mi, črna megla, ti lepa/ ...za ljubav ne pitaj, čist niš; Emilija Kovač: Egzištencijalni notturno) ili kako je s osobnim pitanjima (Luknja vu glavi/ Zakaj boli če je luknja...ta luknja vu koju/ sem se skrila; Ljubica Ribić: Luknja).

Tematskih analogija ima bezbroj, ali svaka ima svoju sudbinu, na prividnom ih okupu drži virtualno kreativno krvarenje (v vražju mater to življenje kak v karanteni...; Petrana Sabolek: Mutant virus), čemu sve to kad (vu jarku polek ceste odhičeni jezuš spi z telesa mu raste pšenica; Tomislav Ribić: Aritmija vesmira). Poslije iščitavanja pjesama u ovom zborniku, od onih vesela ugođaja do onih bezizlazno dramatičnih, suvremena kajkavska poezija kao da se pita je li došlo vrijeme u kojem živimo tek zamišljeno vrijeme, postoji li uopće estetika budućnosti ili je zapravo pjesnička rabota tek svjedočenje kako da se poetski verbalno ispisuje i opisuje osjećaj bezizlazja, osjećaj sveopće praznine, strgana krila? (sekieraš se kaj je maček ostavil tacke na stolu...i vrane ziešeju ot vručine, pa kaj...; Biserka Marečić: Strgana krila).

Ivo Kalinski

Egzištencijalni noturno

Natalija Bajer

Lukač

ZGUBLjeni DOM

Da se ne srđi, mi je rekla
Z detečem glasom
A ozbilnem licem
Kej su ju f dom otpelali
Med stranjsku decu i dalko
Od rodne hiže

Da se ne tuži, mi je povedala
Kej z babicum
Ovoga protuletja
Ne bu mogla orejof čistiti
Kej bi za Vuzem spekle
Orehnjaču

Da je ne žal, mi je pripovedala
Kej ju nesu mamek i tatek
Zadržati šteli pri sebe
Pa kak i bi
Gda se ni jeno za drugo starati
Znali zapraf nesu

Da se ne luti, još jemput mi je prišepnula
Kej je morala otiti
Z jenum škatulum samo
I starem koferom rasparanem
Samo je se negda pričini
Gda senja, na tuđe posteale
Da babicu staru, kak se za njum plače
F dvorišču
Spod rascvetene lipe
Vidi.

Željko Bajza

Zagreb

GDE TI JE DOMAJA

Dojdi, rajše bume sedeli na brvi i batrivili se,
a gda nam zrasteju kreluti,
bume odleteli ma one prelepe počivališče,
pak bume gledeli mlade baronise.
A ondak bume pud respelem klečali i mertučljive
mulili almoštve za beteg, za dokonjenje hasnovite.

Tvoj pregled povesne stvarnosti,
te reči spasenja, svetionik su vusred brodoloma.
Na izvoreh tvojeh reči vnogi su se napajali,
zbirajuč horvatsku moralnu i nacionalnu svest.

Gde ti je domaja, videle je nesu duge tvoje oči?
Njenje drage gore senjaju i zdaj setne spominke.
Vu tej dramu, terej služil si celem srcem, tvoje lice još navek svetli.
Bil je lepi sončen den gda se priča skončala.
Gda se zgasla tvoja luč same tuga je ustala.

Gda lahor bu pohodil tvoj grobni humek,
zapopevali bume himnu jesenjim nočima,
popevku ub Jaganjcu Božjemu teri vuzima vse grehe ovega sveta.

Srečko Blažičko

Kumrovec

POPEVKA MOJA

Zbudila me
Popevka
moja.

Vu vuru ranu,
meglenu,
pospanu.

Popevka moja
ni dala mi spati.

Zbudila me lahko,
kak mati,
tak mehko.

Ni prvič
ni zadnjič.

Naj joj bu,
gda že je tu.

Nada Bošković

Samobor

REČI SU OTROF I LEK

Po Božoj reči stvoren je svet
reči su i otrof i lek,
tak je bilo
vre je tak
tak bu i zanavek!
Ni bože reči
nismo dobro razmeli,
ili nismo razmeti šteli?
I on je rekel
da se svadili bumo
med sehom vu familiji.
Misliš; to je nemoguče,
ali ni hiže
v kojoj se ne posvadiju,
ili se negdo z nekim potuče...
Ni Bog rekel
da tak mora biti,
znal je da se to negdi
more dogoditi.
Sakemu je drugu pamet dal,
a kak se bu gdo ponašal
to ni ni on znal.
Slobodu nam je
z pameti dal
i govor.
Reči lepe i teške
kak bi se radi imali
i gda bi se posvadili
za oprost prosili
pomiriti znali!
Ooo reči te reči
predi neg nekaj veliš
dobro ju speči.

Kak saki je čovek
druge pameti
da za kakvu grubu reč
rasrdi se, kune i osveti.
Na jeziku mu je
Bog, Marija i si sveci.
Zato čkomi
niš ne reci...

Božica Brkan

Zagreb

SNEG OD BELAJNKOV

da se barem kej crleni meteoalarm vkaže sneg
celec

kej samet

(neznam jel sem igda i de i vidla)

kej pahule ženske topoli za niš drugo neg za alergiju

kej prebele pamučne gaze

(ak ju još opče i tkeju)

kej šlajer

a če se zanavek razjuži

a da ni jajec nem trla

kupila bum litru mortu i dve najemput

od žutajnkov odvojene bjelajнке

kej za pusrle

jel za pavlovu z interneta z koječem kej ni ne znam kak se se zove

če je i priraslo v našem skrivenomu vrtu

brez miksera

z žicu

se dogda mi ruka ne otpane

samo z par kapi limone i ščapcom soli i štauba

stuči u prek čvrsti sneg

nedosejnanu belinu

Jasmina Burek

Oroslavje

GACIJA

Odnavek

okol hiže moje lehki, bieli, gosti gacijin let

skup z čmelami kaj zujiju

duha z krošnji prihaja okol me

(same je drieva nekak menje)

Kak da cajti nikam ne peljaju

tu i denes mam neke male let

Pak gledim

iščem taj potek kre šume

negdar drača tu bile ni

Lucke noge, škornji i pokoji bogatunski traktor

su ga gazili

i pregazili -

lučem, al poteka ni

Se je zarasle i taj potek, kak i se druge

zdej se pozable

Igrela sem se v klasju

tere je za me kak gospodski kraluš bleščile

pak bi hodila po njem, pak si legla i žite bi polegla

i tak naklu hižicu si delala

(po njive gaziti nis smela

no doj te koj pita dok gazde ni)

negdar i zaspati znala dok stara bi kričala

da de sam je, ajmpremica se hladi

Se je zarasle i ta njiva, kak i se druge

zdej se pozable

A vu meni

jena ista dekla z grintavi obrazi i spotrti koleni

same z male više suz v očima

sterala me čez zaraščeni potek

kre gacije

vu drač na njivu

da si legnem kak negdar

i pod lehkim, bielim, gostim nebem

da
zaspim
Se je zarasle i te življenje, kak i gacija
se NE pozable -
ja ne dam da hmrem!

Stjepan Crnić

Zagreb

DEŠČ

Kak i vrgonji
ambrele su znikle.
Raširenih klobukov okolu hodiju.
Ambrela za ambrelom,
ambrela kraj ambrele...
Saka ambrela drugač zvoní
i z nebeskim mužikašima
v orkestru igra.
Trumbenta, klavir,
saksafon, violina...
Takta im daju
škornji v mlake,
a striela boužja dirigiera.

Maja Cvek

Zagreb

BALADA O ZAPUŠČENOJ NIVI

Čudaj let si brezplodna.
Kak babica povehnuta,
požotela drmiš
i v samini čkomiš.
Ali i tvoj cejt je prišel.
Dogovori su berejt
i mernik prihaja,
kak črni pogrebič.

Negda si zelena bila.
Plodonoseča!
Kak žena tiha i trpeča,
nigdar zajafkala nesi:
ni gda su pukali drač,
na tvojih plečah piriku žgali,
ze štijačom premetačom
nutrinu tvoju prekapali...

Ve te buju spremerili,
celu sprerovali
i betonsku deku dali.
Fletno mernik prihaja,
kak črni pogrebič.
Nigdar več, stara moja,
nigdar ne bu ze tvojih traf
prhnul splašeni ftič.

Željka Cvetković

Novi Zagreb

PREŽIVE, NEPOGAŽENE SENJE

Naš sused sportoaš po putu pela pesa.
Visoko su zdignute rolete. Smije se lesa.
Negdo si je mobitel zazvezdil v mlaku.
(Tak je to - i cincilinci sreću i cincilinci tlaku!)

Netres je precvel v tieglinu na pienju.
Vuz njega su se osovile i duge jane.
Dobro je!!! Odlehnulo mi je pri kamienju...
Pesničke senje su mi još itekuliko
žive i prežive, za vieke viekov na dlane,
nepogažene i nezakopane.

Željka Cvetković

Novi Zagreb

RAJSKA RADOST DETINJSTVA

Na breščecu cveteju niežne ruožice
- noajčisteje beline i miline zvirek.
Nezkvoarjena voda puni latičke
z senjami sunca. V oku restoaplja
spomen detinjstva. Kaj drugo moremu nek
zapametiti radost vu ke smu odroasli
i prigrnuti vu se za zutra i pozutra
taj - z raja posloani - zešlingani mirek.

Zdenka Čavić

Koprivnica

MEGLENA SOBA

Megla se spušča.
Lepliva, bela,
plazi po vulici
i sedi vu kmici.
Što zna kaj bi štela,
dok otpira joči.
Čez oblok je vlezla
v meglenu sobu
z mrklinom noči.
S tenjom se splela.
V tišini po mraku
nišče neje isti.
Gdo bi onda štel
po tragi ji iti.
Megle je se više
senji se menje
v memlivi noči.

Božica Črljenec Slijepčević

Gradec

POVEČ MI STIHA

Poveč mi stiha nekaj tak lijepega
Da mojem bu srčeku kak vanjkušek
Poveč mi stiha nekaj tak dobrega
Da bu duši mojoj kak rosa vjutro

Donesi mi z livade male cvijetja
Da mi soba zadiši kak protuletje
Donesi mi i vode mrzle z bunara
Da se hmijem i vrnem se v leta mlada

Napiši mi jeno pismo dogo i nežno
Da pri svetlu sveče ljubim vsako slovo
Kupi mi pri licitaru srčeku črleno,malo
Da ga držim v šaki gda nijesi z menu tu

Zapopevaj stiha pod oblokom kak negda
Da mi soze kak potoki zagorski tečeju
Primi me za roku gda se šečemo po stezi
Da se još jemput zmislím one dalke jeseni

Poveč mi još jemput stiha pa makar se i zlaži
Da sede su mi lasi još navek lepe kak i negda

Poveč mi stiha sad i zanavek
Da ni angelima me ne boš dal

Slavica Degač

Novi Marof

JENA LJUBAVNA

Ščera
me je prvi pot
k sebi na prsa stisnul,
v lasi kušnul.

Je, i kaj?

Tak smo
samo stali,
stali,
a sonce i bregi
su nas čez
oblok gledeli.

Sanja Flajs Vidaković

Đurđevac

ČETIRI FRTALJI

V prvem frtalju se je belo.
Čisto i globoko kak ljiljan svetoga Jantona.
Oblaki so dišeči i prfki, tu i tam sozice pustiju.
V gnezdu se cilinče i cijuče.
Mački letiju, točo se i bečiju.
Deca kak goske po baricama gacaju i vriščiju.

V drugem frtalju se je zeleno, a potlam i zlatno.
I listje i trova i skunkači vu grabi.
Unda se sonce spusti na pole.
Mirno je kak voda vu vedrici.
Črlene se črešnjje, srameče spod listja.
Vu vrčaku rovlu krti i nalukava se tusta glista.

V tretjem frtalju se je puno farbi.
Kak da si vu slikarjevi bajti.
Dišijo jaboke u rukama belim.
Ftiči kufre pakeraju, veveri lešnake i oreje koturaju.
Do prvega mraza punijo se špajze i trapi.
Vreme se menja, na nebu teški, črni oblaki.

V četrtom frtalju nebo je čkomeče i sivo.
Ambrele so vesele i farbaju cesto.
Se se zapira i pred peč nameče.
Kitijo se bori i prkači dišiju.
Samo ja si mesta najti nemrem leko,
jer si otišel zanavek i predaleko.

Terezija Flegar

Sračinec

TAK TEŠKE TAK STRANJSKE RIJEČI

Dok doma radijun puslušam ili televizur gledim
kak stranjska si v svoji rođeni hiži sedim.
Pak si premišlavam, ka sem tuo morti Austriju ubrnula
ili pa se je tuo cjela zemalska kugla preubrnula?

Pa ja već saku drugu riječ nerazmem i neznam ka znači.
Ka vi dragi pulitičari neznate više guvuriti pu dumači?
Ni deca mi zgleda punu više od mene na razmeju
pa si valda zatu se rijeđe pred televizur sedneju.

O buogi moji vnuki, što bu vas ka navčiv, ka bumu z vami,
da i mi se mije razmemu i morali bumu se vučiti sami.
Kak vam bumu puvedali što ste i od štere loze ste nastali,
dok bute vi tuo razmeli, mi već tuo nemu puvedati znali.

I čitati nuvine se mi je teži i tuo vam razmem se mije
tajkuni, transakcije, opcije, verifikacije, integracije...
Rečite mi prosim vas, unak, pu dumači
ka bum i ja sirota znala ka tuo znači.

Darko Foder

Ivanec

LETE DVIE JEZERE SEDAMNEISTE

De su uni koa su bili negda?

Zgubljeni su!

Oapče se ne išču!

Tekar se v neakve prašnjave knjige najdu,
kak se med redmi stišču.

De su vezda

Mica, Fronca, Jalža, Bara?

Negde su zgubljene astale,
župnik je kak mlade ne azavlja z altara.

De su

Luojzek, Gašpar, Imbra, Dragec?

Patepli su se v času,
kak i štublek, žervi, bregiše, lagvec.

Zginuli su ž njimi

Tila, Julča, Treza, Jaga,

Ruda, Janke, Vinc i Žiga.

Koaga briga?

Koaga briga?!

Kom pa ide vej tie sviet?

Zutra več moarti ne ni Zagarja, ni Zagarcoav.

A de bodu unda hiža, brajda, brienka, kliet?

Milan Frčko

Koprivnica

TAJNA

Mater je kupila les i rekla: "Tu bu babica ležala, gda bu napustila of Svet."
Kaj to mater pripoveda? Silom sem štel znati istino, al to je bila tekar tajna više vu mojem življenju. Posle tog kmičnog cajta vrnoli smo se vu normalno kolotečino, vžili se sakačkih bedastoča i bili posot rastepeni. Onda je došel red na mojo mater. Kupil sem robačo tekarek tulko kaj se dene v les a nju so zastrugali z železnih štengi. Denes sem, ni sam ne znam zakaj, došel v mrtvačnico i kak nikoga ne bilo v noter, legel se vu friško ofarbani les. Čutil sem se kak nigdar predi. Bil sem z one strane.

Željko Funda

Varaždin

NAPOKONCU

v sedem sem bila v Studentskomu servisu
grozovito su mi trebali penezi
tri vure sem dremala poleg drugih proleterov čakajući poziv
kliknula sem gda su mi ponudili čišćenje stana
pevajući sem se vputila na adresu v elitnomu kvartu
dočakala me elegantna gospa od okoli šezdeset let
pri kave, višnjevcu i keksi ztolnačila kaj mi je delati
more, nema problema ja velim i komaj čakam da počnem
ona ponavlja polehko, posel ne zajec
draga me po ruke, milo me luče, skoro materinski
ja se napokoncu primem posla
vsako malo gospa me doide pogledeti
nakon dve vure čišćenja nudi mi gablec
ja bi rajše nadalšala, al ona je šefica
jedeme male sendviče, pijeme čaj, ferfljamo o mojemu življenju
gospa komaj da se ne plače
njejna ruka vse dužejše ostaje na mojoj
meni je drago, gospa je tak fina, priserčna, ljubezna
ona si sela k meni na kauč, gerli me, kušuje
ja nemrem k sebi doiti
le se, draga, opusti, le se opusti veli mi gospa
tak si lepa, tak si hudo lepa veli ona, zevlači ruku pod moju majicu
ja gorim, ona mi odkapča cecnjak, vadi cecke
Luka ne zna tak nežno, on bi lestor pikal
gospa mi je vre slekla majicu i cecnjak
ja se išče navek čudim
ne znam ni gdo sem ni gde sem, kaj mi se to pripečuje
leprav sem tak neverjetno važna
središče sveta
napokoncu

Goran Gatalica

Zagreb

DOGI HARC I ZA TRDE VURE NA ZEMLI

Življenjski korbač rastepel je trde vure po Zemli.
Hičeni sme v pekel skup z virusom,
z hudom bolečinom.
Naši obrazi glediju strahima v oči.
V hižami se skrivame od mraza.
Čakame da nam zrastu obrambeni parkli,
a manjši sme od mermlice.
Splašeni kupujemo špitalske krabule
za vetropirastu norost
tera pomeče devičanske obločece sveta.
Cepime se i lečime,
a vse su vekši harci za frlunce zdravla.
Glasniki smerti nosiju nas na hakli.
Čakame da se sprazniju varoši i škole.
Čakame da zide poni mesec.
Čakame himbeni i grešni da se začne deniti
i znova kupujemo cukor i mleko.
Nemreme povleči čertu zmed življenja i smerti.
Duša nam je hičena v ogenj prosti i tejnoviti,
vlovlena bez milosti v temninu bolečine.
Požiraki su kervavi i čkomeči kak jadeki
teri nemaju mater svoju.
Vodiju se dogi harci za naša zvrachena telesa.
Vupame se da nam ne bu grdo za vmreti
i da se Zemla ne bu otperla
v jenem hudem času.

Goran Gatalica

Zagreb

ŽIVLENJE V EGZILU

onima tere boliju dalečine

Teške je živeti dalko od lastovite zemle,
bežati od harca i vmirati
posramlen dalko od predrage hiže.
Teške je zreči bolečinu domaje, vmorjenu mater
na ledine i vse kaj se morale prodati
da bi se videla druga strana sveta.
Roke na svetlu prosiju vodu.
Na mejama droteni čemer punta duše.
Kulike je same oholosti spuknute
z žučlive pijofke.
Kulike je same divline čez soze
splakane v egzilu.
Prestrašena deca v senjami
nosiju kervave harce i zmrcvarena vupanja.
Kotura se megla niz reku, a reka niz meglu.
Vtopila se još jena sukasta mater
tera je zibala svoje dete
v glibini, v pedesetnici, na danici zvezdi...
Vumetnost je preživeti meje
i veruvati duši v neznanoj hosti,
na nedosenjanem gruntu.
Čakanje dogše od noči na Mesecu
razvlečeno je do zvezdi,
čakanje onih kaj ih v egzilu
boliju dalečine.

Vinko Hasnek

Belovar

ZEMLA VSE IMAME I NIŠT NEMAME

Svet vri
a ti
jaka si močna
darežljiva
sočna
trpiš
krvariš
Vu tebi nam hiža I hižište
vse imame
I ništ nemame.

Aleksandar Horvat

Ludbreg

KLANJEC

Zapel sem v klanjcu.
V breg idem žmefko.
Za menom čkomina,
prešlosti tmina,
v mojim tragima
raste kupina.

Gacije v nebu
mi zibleju želje.
Z klanjca gliboko
su mi previsoko,
dosegneju jih
samo misli i joko.

Življenje se menje
ima križanja.
Za zbirat' je kesno,
za okret pretesno,
nemreš z pota
ni levo ni desno.

Življenje, te klanjec
kmični, turobni!
Kuražno čez njega,
napri prek sega!
Vleče me svetlo
na vrhu brega.

Aleksandar Horvat

Ludbreg

MISEL

Jena misel mi je vušla skrivečki,
dok sitni dežđ je vulice pral.

A ja sem spal,
senjal sveta bez farbi, žmirečki,
na me se keli čemer i jal,
blato i kal.

V senji je misel do tebe dosegla.
Če sem, ne hoteč, senje ti fkral,
nek ti ne žal.

Da bi ta misel čkominu presekla,
ja bi se zbudil, ime ti dal,
naglas te zval.

Nigdar mi se misel vrnula nije.
Došla je polnoč v prazen bokal,
skončal je bal.

Se je isto, črno belo, kak prije.
Je l' na me misliš? Da to bi znal,
srce bi dal.

Nada Jačmenica

Sveti Križ Začretje

RASPARENE ŽIVLJEJNJE

Za po doma nosim deteče rasparene štumfe
i zvljiečenu majicu s predugi rukavi.
Pri kolaču pojiem obgoriete skrajce i
obriježem si nagnjilu, najmijenju jabuku.
Moj štrukljec je naviek prazni vuzel od tiesta,
a od piščeta zemem pišek ili vrat.

Za po doma nosim deteču rasparenu trenierku
s zljizanemi burlami na koljiena,
a za van nečif preveljiki jakljin s potrenem ciferšljusem.
Po diežu za se zeberem naviek imbrijelu bez jene špice
i z luknju čez teru curi mi za vrat.

I tak mi se z vremenem rasparile i življejnje.

Zate saku večerku viesim na štrik svoje senje
i čakam veter da je o psuši,
i čakam sunce da je zbudi,
i senjam dûgu da im verne farbe i da mi se zaveselji.

Vesna Janković

Čakovec

NESEM VEČ ISTA

Nesem več ista
ne znam kaj me spremenilo
ljudi ili leta?
Gruntam da ipak ljudi

Leta se sam nabiraju koli vusnicov,
spod jočima na temnim kolobarima,
vu sivo farbaju lasi
i sproti ti skrčiju obleku,
nenamerno

A ljudi?
Ah, ljudi
Ftrgnejaju ti falat srca,
flučenjaju vu obraz,
a onda te pustiju da hmerneš od čkomine
Zluknjaju te kak trapista
i praveč se da ništ se neje zgodilo

Kakši talenti!

Zgaziju te kak mravla
a onda se spituvleju
kak ova mala neje več ista

Ne, nesem več ista
i točno znom kaj me spremenilo
Ljudi so,
nisu leta

Nada Kapitanić

Koprivnica

ZAROBLENI MELIN

Sedim na obali Drave, a zetkani gunj rastrl se po poljski rascveteni podravski ravnini.

Kaj da me zagrlil; skup z črlenemi make i pritisnol k sebi, da posluhnem toplino moje lepe Podravine!

Mediterala sem na vetru; lopoč je več zdavnja zaprl svoje šarapoljke!

Drava mi nekaj mrmljala i po stiha tajne šeptala.

Zetkana sena mesečine; prigrlila je melina i mene skup z njem Drava je bila v kmici kak črna tinta, a melin je izranjal z Drave kaj

da je bil zaroblen, skup zmenom.

Nebo je bilo tamno-plavo kak Bogorodice prekrivač; pon žote iskrice!

Drava je i dale rastepala svojo sakidešnja šumečo arijo, zgledele na viline raspletene lasi kak plujo po Dravi.

Trepteče sene so bile velike kaj mlinski kamen, a topole so molečivo sklapale roke nad božanskom Dravom.

Sena lampaša z obločeca meljina hitala je zlatne niti po vodi. A Drava kak glazbene viline note i dale je šeptala svoje tajne kaj sem ih našla na obali Drave.

Lehko bi se zgubila v zagrlaju Drave; skup z vilinemi raspletenemi lasi.

Šum Drave me razbudi z meditacije, kak zvonec na vetru!

Zoran Kelava

Preseka

BLESIČEJU SE TIE ADVENTNE ZNAMIJENJE

blesičeju se tie adventne znamenje
debrecinke češnjovke safalade
prezvušti cvirki gujcekove cape
kupice vina sake sorte
silvanec terminec portugizec seksardec
reči bratec zagrebčanec
kje jelačič kojna jaše
očem videti vatromet
mužikaše licitare
jezušeka h štale
izloge reklame
kebab doner
selfjiji pri katedrale

Dražen Kos

Velika Gorica

POVEČ, ANĐEL

Ak bum išel onum stezum
Po teroj si ti zdavna prošel,
Ak bum prešel tvojim tragom
Poveč, anđel, kam bum došel?

Poveč, anđel, kad ti prideš
Bum li videl Božjeg lica,
Onum stezum terum idem
Bu li dana il bu kmica?

Još bi rajše časa dihal,
Siromake pesmom tešil,
Dej me pusti ti na miru,
Nisem brige još sve rešil.

Al ak ipak moram pojti,
Idem doma zaprt lesu,
Da mi kakvi vražji tati
Vreču senji ne odnesu.

Emilija Kovač

Čakovec

EGZIŠTENCIJALNI NOTTURNO

Za vuglom ide noč na
scifrani konji z velikimi očmi,
steklemi pesi.

Dojdi mi, črna megla, ti lepa,
s krampljivimi prsti,
z mrtvimi čvrčki vuhmi:

jedna jedina
ti moja
zi zmržnjenim srcem,
do mezge mene i vremena
dojdi mi.

Za ljubav ne pitaj, čist nič

Emilija Kovač

Čakovec

RISARIJE

Ljudi su od vetra, vode i vupanja. Od zemlje. Od puni i prazni rok. Malo od senji, malo ne.

Z glibline Božjega vuha idu z jutra v jedno novo jutro, lepi od trepetanja zvezd, si od sebezablènja i sebeiskanja.

Bi jeden drobni hip, bar čvapkicu, droptinku, ščepičkicu od cajta, v pajdašiji ž njimi praf rada štela biti... dihati, hoditi... ak oni z menom bi – mêftice i lesice, mê ligice... bi-bi.

Stjepan Kovačec

Zagreb

BU PO CAJTU

Gda nas hudi
betek pritegne
škornji ostanu blatni
nema ih gdo oprati.

Zdravle fletne
za čošek zamekne
trošni krov
jake zamače
ni mladi koren neče
rasti vu ilovače.

Nekak se teške
dan z večeri spaja
f domaču rubaču oblečen
ne vidim temu kraja.

Bu po cajtu.

Kravice ni
tera je na pustači pasla
a bekovina je
onak žgolave rasla.

Počel sem se vleči
kak huda kača
i stisnul se kak
zažmikana rubača.

Žmefka duha
vse to pomieša
i kesne je populdan
vu cirkvu iti
davne je gotova
zornica meša.

Bu po cajtu.

Korice kruha
več ni vu lugužaru
stari melin žita
zdavna ne melje
žmaha ni a kuraža
još menje.

Bu po cajtu.

Ivan Kutnjak

Lopatinec

PREŠIRILO SE JE MAJČKENO PREVEČKO

rapidalno se konveksno se je bilo
je več i na podu kros prozore se zevleklo
na haiku je bežalo tiralo se bres premca
žugalo se perecalo grabilo se je za vuzda
z perecum jeno je drugomu jemalo
zraka z predale znatno se je
proširilo i na televizju v krčme
si je predavalo letke za konspiracjo oseo bujni
avtoriteti su se respolagali dvoručno
majmuni su kazali dugoga nosa vunz
kaveza dežurni sin optičar prekrižil je roke
točno na polvici dneva prek tumulusa i
sunce je pržilo na roštilju zdemfaneg kebra
i se je gugutalo vu črni gorici od sreče
zbogradi pedantno podevanoga iglovja

sam su se tancari na plakatih
smejali do poda prek mastnoga trebuha
vu krabuljnomu tancu na mrce znebuha

Ivan Kutnjak

Lopatinec

PUČE ME STRA' DERE ME STRA'

stra' od mrzloga
stra' od preteploga
stra' od prežganoga
stra' od zepranoga
stra' od fčerašneg
stra' od pozutrašneg
stra' od onoga kaj je preblizu
stra' od onoga kaj je v remizu na kvizu
stra' od prevelike vode
stra' od dneva prez vode
stra' od spraznene kese
stra' od priprte lese
stra' od morja gorja i borja
stra' gda se respori cikorja
stra' od leteče si lame
stra' od goreče salame
stra' od nepodbritog cesara
stra' od pijanog cestara
stra' od kinina rubina @ vina
od nedozrèli' malina
stra' me goreče štacije
stra' od aberacije la nacije
stra' me ot olga i lina
stra' gospockeg tanina
stra' me od karabita
gda poštar bar tri dni zate ne pita
gda te na prelu repa podvita
stra' me od kerubina i asperina
smrtne stope sinkope levina
stra' me obojki na levu nogu
goste župe ošpitnih rezanci
stra' spred strašajnsku dogu
vu gospockemu logu
stra' me od putra
stra' me od jutra prazne štale
safe lade samofale

stra' me od praznoga bloka
stra' me kak lijude se koka
stra' me od ambrele ambulante
stra' me od veliki ujak unt tante
stra' me od fejsbuk za sekulante

puče me stra' spred smrtnoga gre'a
dere me stra' spod slamnati stre'a
puče me stra'
dere me stra' od mrtvi kopppp riva i...
žžžživi iiiiva

Lidija Lauš Leščan

Đurđevac

CRNI LABUD – DENEŠNJICA

Kameni sem nišče na jezeru od vušleu vure.

Okolu mene pesme prekrite mehovinjem, a nijena me ne zna skriti v reči.

Zabadav pošiljam ftiče nek mi senko iščo.

Negda sem imel krila i mogel sem glasa pustiti. Sada samo zamišljam kak je se na meni još navek crno.

Ja – mračnjak – nagel sem i osvetoljubiv. Pamtim zanavek; ne oprlašćam, a ne puščam.

Lidija Lauš Leščan

Đurđevac

CRNI LABUD – VEKUVANJE

Stekleni sem nešče vu vitrini od vušleu vure.

Z velikem so me trudom zlejali. Odsenjan sem z raširenemi krili i glas mi je šapat zagrljeni pesmi.

Dok me glede, vide steklečinje. Dok me sluša, ne čujo.

Ja si još navek zamišljam da je kamen (pozelenel oplakan zdenom vodom mesto zavisti) krhkeši od mene: stvoren za vernost, a preživel sem vlastiti pad.

Blato na dnu neje me ni spasilo, ni pogotnolo; neveren sem samo sebi.

Trajem. Pamtim do večnosti; oprlašćam, i puščam.

Ana Ležaić

Sveti Ivan Zelina

NI MED CVETJEM NI PRAVICE

„Slatki vi gosponček
Naj daju mi jen preponizni pardonček.“
Kad med rožami i fijolicami ja sem samo jen poljski zvonček
Koj kipi kak stari babin lonček.

Zapustile se su gorice,
Čovek si je male zmenil lice,
Cirkus je glavni v sabornice,
A još uvek ni med cvetjem ni pravice.

Još uvek oni lepši bole dišiju,
A nas poljske bez problema gaziju.
Orhideje, visoke i važne paziju se i maziju,
A kre karanfilčeka čkomeč prolaziju.

Mačuhice još lepe dišiju,
Si ih ponosni s placa nesiju.
Slaka pak kuneju i z njim se svadiju,
Fejst ih znam tišče dok po njemu gaziju.

Terputec još je jalni,
I dalje siromak ni vu jenom buketu nemre biti glavni,
Al v sakomu gumbekov i roži ima,
Pak da Krleže velim da se budućnost ni na bole niš zmenila.

Zvončeki još sakomu klimaju,
Dišeći oni sigde posebna mesta imaju.
Vsi lepši gospodske vrte krasiju,
A gorši još po selski polja hasniju.

I kak onda nej kipela, kak nej srdita bila
Kad tulke let pravica nam se niš ni zmenila.
Kravic nije još pune, polja su mnoga pusta,
Al poljskomu zvončeku život je i dalje kaša gusta.

Durđa Lovrenčić

Sveti Križ Začretje

H GRUNTANJU ZGUBLJENI/ A DUO SI TI?

Da nuoč zvezde zgubi,
Da nuoč zgubi senje,
Da sa se zemlja posuši, stegne z kamienje,
E buš gruntal kak se radi tebe čkomi?

Pak htiči popievljeju da bi je čul,
Trava rosu stieplje ke bi se zul,
Nebe se pret tvemi očmi rascviete,
Veter lampušek raspuše ke bil bi diete.

Se je tuj da vidiš, čuješ, čutiš.
Zake se, cendraf ves, po svietu hputiš?
Zakeampaš po vuljica kak pes,
A gruntaš i šparaš za svetiečen ljies.

Sam čula: negde je škrinja, negde je truga,
Pri mehke duše z černinu obgerljena žaluoba duga
Kak kugljice krizmaneka zamotane h novinski papier;
One staklene, kerhkouča ka spi. Zbudil se smertni vudier.

Čovek, pak bezmerni sviet hutebe živi.
Kamen ne zgubi zvezde h stene zbit,
Nit duhe h nebu e trave skrit,
Nit rieč ka i h najjakšeše čverstuoče čučī.

A duo si ti?

Nada Lozar - Tomašić

Šenkovec

GOSPI

Hčera,
Za svetkovine Velike Gospe,
Htila sam napisat nekaj
Kaj još nigdo ni.
Listam stare knjige,
Zapiševam,
H glavi si gruntam,
A se novo,
Zapraf je staro.
Čudaj kinčastih rič
F celofanu zavito,
Molitve z politikum zmišane
Z prodikaunice režiju,
Prodiku držiju uni
Kaj su čudaj zloga fčinili.
Gospe moja,
Denes je se napak,
Ne moraš bit čudotvorac
Da bi biu svetac
Ne moraš lačne nahranit,
Žedne napojit,
Betežne ozdravit,
Moraš imat peneze,
zase i sebi sličnim
Penezi sa vrata otpiraju, una zemalska.
Gospe moja,
Naj jim dat
Da otpreju una nebeska.
Kak neznam napisat nekaj novoga,
Zafalila se bum kak si uni kaj h tebe veruju,
Kaj si cilo živleje z menum,
Kaj me čuvaš i put kažeš.
I unak
Ot srca sam molitvu zmolila:
Zdravo Marijo
Milosti puna...
Amen

Biserka Marečić

Kašina

JUTRE BREZ GLASA

Puokefali su se, grde su se puokefali,
a okoli čega, ajngeli nebeski...

Puo stuoti puot spreflancal sem senje,
a one nies rasle, same su gasle.

Napušeni sviet... f joku smet...

F zraku duha nepuotrplejna, zalut flanci
sejni, dva jarca na brvi. Nejde brez krvi.

I...

Kresnula je zorja f krieste kuokuotička
f megle na rieke f guštiku i šliviku
f nezaprte lese...

ali f mertve čkuomine brez spasa
kak niemi film z fus nuotu
jutre je bile brez čluoveka
brez glasa...

Biserka Marečić

Kašina

STRGANA KRILA

sekieraš se kaj je maček ostavil tacke na stuolu...
i vrane ziešeju ot vručine, pak kaj...

ma baš kajguot... kuojekaj...
i te je tebe za sekierati i lamentierati, ot drievedja ti ni
huoste za videti...

a veter je delal su nuoč i spremetal listje po nakle
sprevuzlal grajne, strgal gnieszda ftičuof...
a ti fiektaš juoš jen den kaj bi vlovil mačka za rep

veter vazda čaka zaleplen na tienkem ruobu
na obrubu zemle da nas se pregrne...

mačkuovi tacki tekar su kuozmetički zafati
tam gde trieba korejne spuoseči...
naj me štentati, naj me f kuojekaj pačati...

nečum predi vremena spešati, imam juoš
čudaj tega zbaviti... ma naj me sekierati...

brezhižni ftiči zgublene sprhavleju f zraku, strune
svemira svuoj tanec igraju, nočni metuli
pret jutre f kmicu plavaju... a veter čaka...

čaka spaklave zgublene ftiče strganih kril
da ih zruši nakl...

Suzana Marić

Slatina

STEZA

Pouna drača i kaminja, ta steza
Vouska, žmeka, ta steza.

Pozabiti ju nemrem
V mislima mi je, ta steza.

Hodili sme čez život
A za nami je ostajala, ta steza.

I popevke i souze
Dene hude i vesele pamti, ta steza.

Bogatuna i siremaha
Pijanca i seljaka ni pozabila, ta steza.

Nigdar se ne vrnem
A da me ni čakala, ta steza.

Tibor Martan

Novi Marof

NA PLAVI PLAFTI NEBIČA

ti si navek
znala
na plavi plafti nebiča
videti
njegve trage
v tkane vu
svetlu stezu
večnosti

znala si gda
oblake
blede za sobu
poteplje
gda tračecov
mostec
k zemlici spušča
i gda ognjeno kolce
zo soncem
o poldani
igra

pogleč te
cifre
šeptala si stiha
angel nam svoje
obraze kaže
na plavi plafti nebiča
denes i tvoje
cifre
gledim

Vesna Mateša

Zagreb

**SOLILOKVIJ, ILI PO DOMAČEM,
SAMA SE S SEBOJ SPOMINAM**

Je, je, znam kaj buš rekel na to
i gdo se sam sa seбом spomina,
pak mi je fsejeno, onak čist uz i niz,
ak razmeš kaj to znači,
kajti sebe človek najbolše čuje, sam ak hoče,
i sam sebi odgovora da.
I tak, fučka mi se kaj misliš i kaj buš rekel,
se ja f tebe ne ftikavlema, želim ti fse najbolše,
a o moji reči moreju razglabati sam oni kaj me znaju,
kaj začutiju fse ono kaj se f meni roji, prekobicavle,
fse ono kaj f sebi tiščim i ono kaj denem vun.
Sam oni znaju moju reč i sam za njih se reči zapisuvleju,
pak ja zato jemlem cajta i sama se s seбом spominam,
onak po domačem, onak kak se to ja i ja razmemo.

Jasminka Mesarić

Čučerje

JOŠ JENU DIŽEM VU ZRAK

Još jenu dižem vu zrak
naj se spomineju na me
još jenu pa kak bu bu
kupicu vinčeka za naše vreme
za zbrisana leta
terih vre ni
stare prijatele
tere je vreme zele
za lasi tere su več biele.
Nazdravljam ud serca
vsakom teri preživlava
i teri more preživeti
gda vu kontejnera
glavu mora deti
i unomu nazdravljam
teri nam je tak napravil
a najrajše bi ga zadavil.
Još jenu dižem za one
teri su prešli vu beli svet
naj im bar lepše diši
evropski cvet
gda niesu mogli sreću doma najti
a sejnak i tam letiju cajti.
Još jenu za vse nas dižem
i z kleti k domu svemu gmižem.

Zdenka Mlinar

Velika Gorica

KAK ZACOPRANI

Bil je grunt i hiža,
V hiže deca, mati i otec.
Živelo se koj v sene,
V cvetju i z vesejlem.

Posle toga,
Žalost i suze,
Obitel v ratu,
Bez dela i vesejla.

Došla je i smrt,
Navek glodna i žedna.
Vmrl je otec, pok mati,
Najemput i prerano!

Prešed je rat,
Grunt i hiža su ostali,
Sečiji i ničiji.
Bez testamenta.

V trjnu
I v draču,
Pusti i somi.
Kak zacoprani!

Kristina Mrkoci

Zlatar

ZIMSKE JUTRE

Vane snieg se je zametal,
veter čez dimnjak silu f hižu
oče duojtj.
Zima velike zoubе ima i opasne
za prste grize.
Moja mati f šporetu kuri
i vrouči čaj od gumilic več diši.
Na šporetu grije se voda,
prije nek f škuolu krenem
muoram se vmiti...
Vane snieg kmicu razbija,
f štale, krava, moju mater duziva,
več ju vime peče.
Ja ubuvam črne škornje,
kapu i šal na glavu ublačim.
Unda se zbudim...
Ni čaja ,ni matere,ni krave,ni šporeta...
Same snieg pu tihe curi,curi,curi
i vumene žal za detinjstvom budi!

Lidija Novak Levatić

Lopatinec

ZMISLIM SE

Zmislim se negda dok pucka sam bila
gda brotva je bila.

Celo selo je na bregu bilo

v konte zrelo grozdje je curelo.

Meni pak so v roke likera i vino dali

nek nesem v gorice med broče.

I dok tak malo več so si spili,

kupico jeno, ali dve, ali tri,

sikakšne reči so mogle se čuti.

Za tak male vuha to neje bilo!

Jo pak sam se v trovu skrila

pijača jim je v glovu vudrila,

so se spominali za nekše stvari

ki najslajše so dok nišči jih ne zna!

V koruzi, vu šumi, v trovi, med listjom

te najlepše stvori so se dogodile...

meni pak nikak te ne bilo je jasno

kak vu trovi najlepše se zgodi

da dekla na dečku zaspi.

Bila sem pucka i ne sem jo znala

za nekšne te stvari ki so najlepše

dok nišči za jih ne zna...

ve pak bi i jo najrajše bila

ona dekla ki z dečkom se pokrila.

Tugomir Orak

Varaždin

FALDE STRESA

Čemer življenja pomudno zaleva hudobne misli
i nabira falde stresa pak serce dršče kak perce na vetru.

Z dlenavog i smrdečeg švica diši strepnja
a pohani mozak vri kak mošt f želocu
ad šteroga se dobi odurna sračka.

Jedino ufanje je pobeči ad fkanlivog življenja
pa lojtrici zvezda f prostor zvun vremena.

Karvavi mesec se zavlekel f jajce belog labuda
pak luče zavuzlane misli obešene na štrik.

Grintavi strahopezdec zahman išče smisel življenja
gda ni f senjah nemre najti slamčicu spasa.

Tugomir Orak

Varaždin

OSEČKI NOKTURNO

Hodočasnik, Mesec, brižni pastir zvezdanog stada,
nebeskim je lampašom osvetlil selce Osečku,
skritu med bregima, hostama, gmajnama i njivama.
Trepavice oronulih hiš krase nejno naborano lice,
a iza kalnog vugla pri rescufanom raspelu vrebaju
tri steze, tri ufanja, tri tejne, tri zganke.

Hrkanje betežne kume Drage

čuje i nejna fačukača z drugog sela,

a zajčeki su se splašili da toa brenči traktor.

Đundast bombrek nojce sklanja vreme f gnezda
gde bu se z kukuvačjeg jajca zlegla zloba i zagorski jal.

Nakinčani plodovi jeseni vubijaju tenje f patoku
a dišeče fijolice tancaju z kaplicami rose.

Zviranjek f komen zapisuje sledi preteklosti,
sled i pozablenih reči, navat, spomenof.

Dišoba friškog koruznog kruha,
podseča na vreme gda je harala glad.

Megla i zrikavci med brazdami
sviraju Chopinove nokturne.

Vetrek, f kmici šepeče hosti ljubavne štiklece
i ostavlja joči listja krtici f padzemnom svetu.

Senjam življenje, toplinu, dišobu, i šlingu javora,
pak bum zato ž njega napravil vijolončelo
i pri rescufanom raspelu z tenjom Matoša
zdušno zasviral nokturno za Osečku.

Milivoj Pašiček

Zagreb

I ONAK BU KAJ NE BU

Negdar si mislim onak reč po reč
Same reči trde
Reči črne
Gda človek se zgubil v gliboki kmici

Same fiškali za fkanjene
Hudodelniki poscani
I vsi ti laskavci kaj v dreku spiju
Zgubljeni vsak svojo škatulu kaštige vleče

Ondak pogledim
Selski cucky spiju i niš ni čujti
Grenka čkomina
Cifrasti mužikaš na selski cesti
Mali človeček i velka trumbenta
Baba debela nekaj jamra za plotom
Z pelnice se kak z luknje neki pijanec nalukavje

Žuhki pelin kušam i mučim
Nekaj bi rekel i morti klel
A Bog vidi da nisem grešen
Same srdit i gristi bi štel kak kača

Pak si mislim naj bu kaj bu i kak bu
Naj je kaj je
I onak bu kaj ne bu
I buju i neju
Baš kak navek

Denis Peričić

Varaždin

ODISEJA V NEMIRU 2020.

engleski sonet

Na stari hiži dolgo več je plomba
v štalah i po polju hekatomba.
Odiseja niti pes ne poznal,
da Itaka je zravbana je spoznal.

Mornar se boji Scile i Haribde
a vsi mi drugi sile i haridbe.
Z kačjimi lasi Medolza te goti,
Polifem Kiklop novi več se koti.

Pevaju sirene, još je z njima Kosec,
Kirka te vleče, postal buš marosec.
Hekata huda, hektična je ona,
tri glave ma, na vsakoj je korona.

Engleski sonet, grčki so motivi,
v Horvatskoj našoj komaj ve se živi.

Denis Peričić

Varaždin

PO VETRU GLAS

*kako može da podnese ubitačno jezivi teret zvijezda na svojim
krilima jedan noćni leptir, kada nervozno traži spas iz
strahotne osamljenosti, usred svemirskog nocturna?*

Krleža, prema: Predrag Matvejević, *Razgovori s Miroslavom
Krležom*, Drugo prošireno izdanje, Naprijed, Zagreb, 1971.

Znišćilo se kaj smo meli
a tak polno još sme šteli

I ono kaj sme drugim zeli
tretji pak so v žep si deli

Zmačalo se bormeš v beli
nisme ravni mi tej feli

Dolgo nisme dobro jeli
a to denes vnogi veli

Nisme več onak debeli
na krivi sme se stolec seli

I vse kaj nas još veseli
kakti krava ve se teli

Po vetru glas:
Zrušilo se vse, zibaju se vulice
čak i v Jinxih pesmice

*/Srušilo se sve
pored mene nema te
kao da se bijes
spustio u grad/*

(Bog nas nima rad...)

Po vetru glas:
Zbanjalo se meso z banjice
naj ideme na Bistrice?

Po vetru glas:
Majka Božja Bistrička,
moli za nas!

Marija Petrek

Vrbovec

DOMAJA

Šarapolke po starem obloku touku,
A sliva bistrica grane širi, kak da se čudi.
Nema šte šarapolke zapreti, jel z hiže
so očli ljudi si.

Deca so prva očla, više se galama ne čuje,
igre nikakve nie. Onda so očli tata i mama,
tam gde se lepše živi.

Zadnje so deda i babica očli, očli so tam
gde greha nie, tam gde otidu si stareši
i od gde se nište vrnul nie.

Ostala je sama moja domaja,
nište jo više ne vidi. Sonce i dejžđi,
snegi i vetri po hiže touku, a šarapolke
nišče zaprl nie.

Ivan Picer

Sigetec

DRAVSKE PRALJE

Zanavek bodo pozlačena sa njihova povesima,
Sa platna koje so tkale,
se flake koje so na klopici prale
i se nade kaj so nam čez to bogato teškočo življenja dale.
Hodile so tu polek nas po zemli,
prešle se steze, pregazile potoke, preplazile brvi
i otišle tam si poti pelajo.
Otišle... I ostale zanavek z nami.
Vu fčerašnjem snegu, vu denešnjem suncu,
vu saki zanihani ruži,
vu pramaletnom vetreku nad Dravom.
Bile so dobre i tihe, vu dravskom pličaku kre brvi,
kak bele vile platno so belile:
ploskale, šuš kale, tiho, tiho...
Kaj nebi ftiče, ribe zbudile.
Čedne i redne, zgledne i vredne,
vu dravskom pličaku so prale i belile rubenino,
kaj bi k hiži donesle dišalo čistoče,
blagost i mehkočo ženske roke i duše.
Otišle so i ostale zanavek z nami.
Vu fčerašnjem snegu, vu denešnjem soncu,
vu saki zanihani ruži,
vu pramaletnom vetreku nad Dravom.

Ljubica Plantić

Vidovec

DEDIKOVA VODENKA

Zdavna, zdavna je to bilo, dok se v rana, dišeča
i rosna jutra na pole išlo orati, sejati,
okapati i saditi.

Dok je sončice počelo več fest greti
pomali se spravljaljo k domu iti.

Do polneva se još po dvorišču
neka pošturilo i obed se skuhau.

Posle obeda počela je vodenka,
vrieme za počinek od posla
po lietnim vručinama.

Babica je znoala pod orehom v hloadu
sedeti i dedikovu robaču i hlače krpati,
ili sir miesiti i fine prgice delati.

Mi deca smo se okoli šibnatoga kružjaka
nagojali i skrivača igrali.

A dedik?

Posle obeda si je kupicu brajdaša spiu
i onda kak da je zginul.

Nigdar ga niesmo vidli de si je počivau.

No, dok je vodenka minula
škodena vroata su zaškripala.

S parme dišečega siena zišiu je dedik.

Tu si je saki dien prespau i počivau,
a mi deca smo mislili da se je skriu
ili da je nazaj nekam odišiu.

Vladimir Podgajski

Petrovsko

VINO JADO

Vino težačko. Krepko.

Vino za lenuhe. Lefko.

Vino za svate. Bučno.

Vino za karmine. Mučno.

Vino za krstitke. Mliečno.

Vino za starce. Tečno.

Vino za mešu. Miešno.

Vino za svece. Griešno.

Vino za zacopane. Plačno.

Vino za rastavlene. Mlačno.

Vino za svetke. Čisto.

Vino za delovnjak. Isto.

Vino za kupčiju. Mlado.

Vino za prodati. Jado.

Zlata Radušić

Zagreb

SPREHAJANJE

Pak sam kak negda potepuh na ceste
mojega Vrapča vu letu gorečem,
znova totu iščem male mira
da na čas vujdem vremenu letečem.

Slive vuz cestu davaju mi ruke
a spod brežička turen glavu zdiže
spred škole breza kak da me pozdravla
na toplem vetru z listjem miže, miže

Ze vsake huste, ze vsakega grma
lučeju sence poldašnega mira,
z košare sunca curi zlatno cvetje
dok jen oblak nad Slemenom zvira.

Idem vse dale, pred menu se zmirom
odpira kniga vrapčanskoga kraja,
nigdar konca starim uspomenam
jena prejde a druga dohaja.

Ja sam pak dale potepuh ze zvezdi
kaj išče prešle detinstva dane,
coprnjak vreme krade stare cajte
al jena roža navek tu cvete za me.

Darko Raškaj

Lobor

**JEN NUOVI DAN
JENE STARE ŽIVLJENJE**

Sake bogiene jutre
dan svetle donese
življenje van odnese
z vudienke h tlaku
ej šteti ej muorati

Dan dohajouči odhajouči
čistam noreči i žureči
po skazami kojkakvami
z bičem po plečami
tek mertvi bume spali

Zažarem večer zažari
čkomina tihoubu donese
mesec po poutu študiera
dan prespi i isti se pak pokaže
jeden nuovi dan jene življenje stare

Ljubica Ribić

Varaždin

LUKNJA

Na cesti med drievi
Vu drievi na zidu
Vu zidu na krovu
Vu krovu na žliebu
Luknja do luknje
Kak vrana do vrane
Na drievu na njivi
Na sienu na dvoru

Luknja vu glavi

Zakaj boli če je luknja
i tam ne bi trebalo ničega biti
A boli ta črna bez tiela
ta prazna saki dan večā
ta luknja vu koju
sem se skrila
in samu sebe zapustila
Prazna boleča
teška cvileča luknja

Tomislav Ribić

Varaždin

ARITMIJA VESMIRA

vu oštrini svetla predmeti se pomikaju
gda cefeide pulsiraju
sam čkomina i prazni pogledi ostajaju vu nami
tanacaju zvezde vu vesmira glibini
gasiju se sutoni vu tihim vulicama na periferiji
miriši kuruzišče, dečeci pečeju krumpire pri potoku
matere ih dozivleju
slike su to kaj vu nami ostajaju
vesmir glasov koti se vu meni
misli skližeju po cesti
reči se gubiju vu vremenu
vračtvu denevira preobrača se vu kervavu scalinu
mi: vu pobegu, kak jack kerouac na cesti
kak armstong, aldrin i collins vu morju tišine
kak pes vu čonu
naša: odiseja vu vesmiru leta 2020.
si sme: vu pobegu, vu večnu duše betegu
vu pobegu od pola šaškara
od devete simfonije,
od parazita, od sih onih, svesnih i nesvesnih
veter raznaša vreme i igra
nocturno mertvome vepru
ni nam časa ni za cigaretu
lajejo ftiči zaprti vu nebeške gajbe
na fakire, faraone, masone, templare
ajngel se na cesti plače
počupali su mu kreluti
negdo je zel jezusa z križa
(pak mi se križ vidi kak nekšna bleščėča reklama za šoping center)

dalko smo od doba aquariususa
gasiju se za nami pola mladih nemira
spomenek z zapuščenih astrala
nirvana vu odahajnanju, vu vanzahajanju
si sme: na potu entropije

po nami curi polahke tihi dežđ vekivečnosti

pelamo se prek meja i meja
cariniki ne iščeju dokumente
planete ostajeju za nami
planet kroacija, slovenija, avstrija, planet evropa

aritmija vsemira guta žitek

vu jarku polek ceste odhičeni jezuš spi
z telesa mu rase pšenica

Tomislav Ribić

Varaždin

O POZOJU I OBLAKIMA

Puščaš papirnatega pozoja da lovi oblake
Temne hoste loviju ga svojim debelim rokami
Šepetaš vetru vuzalud psalme pomešane
Smejeju ti se ftiči potihe vu sebi
Pada žir po mahovini kak mladi dežd
Vu grabi spi hrđavi bicikl

Tenja postaje jezero vu kojem se budiju otoki
I zranjaju z vode z belimi šubarami od leda

Oblake oblačiš vu poštirkane vanjkuše
Lepiš svete sličice na obloke noči
Bojiš se šepetanja
Kmičnih tenja
Črnega moža
Bleska noža

A onda te povlečeju nemiri peronima senja
Vu nekšna huda odkrivenja

Senje pomalem odkrivleš i čutiš zlahkotenje
Zvok ceste leno dopire črez pospane obloke
kak srebrna glazba

Mirjana Roklicer

Sesvete

ŠKILJAK IZA VRAT

Naj si misliti da ti kaj zamijerjam
Ja sam se zdamna s tujem pumirila
Da nigdar ne buš razmel
Tje vrijeme tere sam i sama zabila
Tam je neigde ustale
Iza unije ziduv ki su se na nas zrušili
S pud terji sme se na lijeta zvlačili
I v oči se nijesme smjeli pugledati
Da ne bi tam za navijeke ustali
Zakopani z otprtemi ranami
Štje bi nam pumogel da si nijesme sami
Štje bi nas opče čul, kad glasa nijesme imjeli

I sad se o tem ne spuminame
Njekak se z rečmi tje ne da zguvuriti
Kak da se vuj nimi puol une
Žmečine gubi
I njekak još navijeke buli
I neigda se pitam
Da nijesme mojti sene tam i ustali
Spud unije ziduv zrušene
I baš zate
Te nijemam rada videti
I tak ti rijetke dojdem
A znam da bu taki došle vrijeme
Kad bu još same tvoj škiljak
Ostal iza vrat viseti

Petrana Sabolek

Čakovec

MUTANT VIRUS

V jutro, da se moram stati, skmiči mi se den, f noči, da mi treba spati, napušča me sen; svagdašnjica, vrožje delo, krode mi življenje, na plečima vreče peska, penez pak se menje. Dolgočasno vréme ni moči potrti, mutant virus (kakti življenje) né moči zatrti ka se čovek rešiv vragof, ki po zemlji hode, i hudobnih miseli, ke v peklenko blode, ka v korenu ftrgev dušu i luciferu, i kostrevi, i ka smrtnom času zbegev, z njim črni zemlji z črvi, o čemu si kak nori čovek v голу brodu šuškam, presnožne réči sim-tam bračam ka čoravce nahuškam, ka pošljeju v vražju mater to življenje kak v karanteni i pišeju bar mene v rit z budučim po nikši céni.

Tereza Salajpal

Koprivnica

NEGDAŠNJI VRT

Divje ruže još navek cveto, na zid naslonjene.
I plodi zreli, z' visokoga sadja, cure...
Nišče jih ne pobira... nikoga nema... nema ni dece.
Nema ni mladosti, kaj bi se z' ružami zakinčila.
Napuščen je i zapuščen negdašnji vrt.
I zdenec je presušil... nema ni vode.
Negdašnji vrt ne cvete - kak ni pustinja,
Zapuščena je draga nam domovina.

Slavica Sarkotić

Lekenik

UZDIGAJNE BARE S.

Popolnevka se otkonturala

Po vulice

Skup s tejnami tere su curele

Po črepu kak tople bokceve suze

Z nektere rafungov več se kadelo

Gda je Bara S. navlekla gumene čizme

I krenula v lov na prazne plastične flaše Zvečeri je najbolše

Gda se ljudi f hiže zavleču i nigdo ju ne vidi Zutra bu jih

odnesla v selski dučan Pak za kune tere za nje bu dobila

Bu kupila cukora, kruf i mleko Nedela je pak bi lov mogel

dober biti Morti bi se vuz kruf i cukor za teru paštetu našlo

Sam ti prekleti novi kontejneri su visoki A Barine noge

v gumene čizma slabe Se težeše se popinati i flaše iskati

I tak se vuzdize Bara S. v svoje sedemdesetpete i potijo

kune svega Pepiča kaj ju je lani ostavil i nan svet prešel

On je znal košare plesti i teru i prodati Navek je mislila da

bi legeše bilo da su dece imeli Zdaj kaj je tu je Popina se

Bara S. po kontejneru i vleče vun plastične flaše Saka flaša

pedeset lip Deset flaš pet kuni lako je zračunati če čovek

ni škole nema Kontejneri su isto plastični Visoki i skliski

Bara S. je stara i drobna i noge su je slabe A gumene čizme

se skližu I baš gda se popela na zajni kontejner i nagnula

po dvadesetu flašu noga je se posmeknula Vraža kiša baš

je sad morala početi Gda se prevrnula na pleča kak je

duga i široka I z glavum klopila v asfalt Je vidla da je nebo

brez zvezdi i črno Samo se nad šumum črlenelo A unda se

vuzdigla znad oblakof

Slavica Sarkotić

Lekenik

ZAJNI TANGO F PODOTOČJU

Zdamlek več su im ruke skrščale
Kak vrbova kora nad potokom
I megla im se na oči navlekla
Pak su farbe se bledeše i bledeše

Zdamlek več im kolena škriplu
Kak da bi negdo vu nji oreje drobil
I se su nekak nižeši
I se su nekak zemle bližeši

Zdamlek več tekar saku drugu reč čuju
Morti je i bole tak
Nektere se reči sam tak vuz vuvo osmeknu Kak da nesu ni
zrečene

Zdamlek več im se steze spod nog zmiču
Kak trava po lete predi nek ju kosa dodene i poseče I dani
bežiju kak splašene srne prek ceste f šumu

Zdamlek več zbledeli su takti i tanci z mladosti Ali of
jen budu si otancali tango f Podotočju F domu za stare i
nemočne teri se zove Jutarnja zvezda

Zdamlek več v glave su sede zaklenuli senje Sejeno budu
si otancali taj zajni tango Na vem dočeku Novoga leta f
Podotočju Ona z novum trajnum A on v odelu tero fest
na naftalin duvu ima i z leptir mašlinom On bu ju objel
i harmonikaš bu igral Vino bu se lesikalo f čaša I mladi
mesec nad ruškum bu svetil

A potlem kaj bu bu

Vladimir Šuk

Oroslavje

FRAGMENTUŠI Z TRGA

„ ...Za nikaj na svetu ja menjal te nebi,
moj Zagreb tak imam te rad...“

Vulični mužikaši spod zagrebačkoga zida
jenonoge golubeke budiju ober na Dolcu,
pak sprhtaju pernate kreluti po naramek molitvi,
na Kaptol, nad katedralu,
za blagoslof buogcu na hemljavom stuolcu.

I dek vtapa se tera zamišljena želja
čez hičenu kovanicu
na diene Mandina zdenca,
puoldan se bučne izpaljuje z črnoga topa,
znad repa plahuga hižnoga ljubimca.

A ounda se vrneju golubi z Kaptola,
dek kušlece si daju cajgeri na banskomu trgu.
Na obed se rihta topnik z Lotrščaka,
pod vuru puk čkomi svoju slatke-žuhku brigu.

Vsakovdnievne sudbine Ban na kobile prati...
i plavi tramvaj bu mnuogi ovut prešel...
zazvonil bu z Jurišičeve, Praške ili Ilice,
vesele i žaluosne duše nektere numeruše čakaju,
ot najranieše zornice do najkmičnieše kmice.

A spod zagrebačkoga zida Kraljeve vulice čujam,
Paju i Hadžija kak popevaju ze punim srcem:

„ ... Se vugle ti poznam,
Se vulice znam...“

Branko Tompić

Sisak

„SIENJAL SAM“

Zaspal sam,
zamotan kak frakljec,
na tvoje dišeće rušice.
Dišala je na ruože...
...i po tebe je još dišala.
Niesam se štel zbuditi,
unda bi se pobegle, prešle,
unda bi muoral iti,
nek sam sienjal, sienjal, sienjal
ruože,
črljene i biele
i tebe...
Na ljubav si mi dišala
i na otprte nebe.

Mirko Varga

Varaždin

KO SEM JA?

Človek il' životinja
Ili
Oboje v jenom?

Dal sem vernik
Lažni krščanin
Ili pravi farizej?

Sem morti
Pokajnik,
Mekušec,
Strankolizec,
Uhleb,
Ljigavec
Il'
Jen običen smrtnik?

Ko sem ja vopče?

Od nikog volen
A tako žeden ljubavi.

Me srce mi šapče
Nis zgubljen sin
Ne skrivaj obraz svoj
Več išči lice **Njegovo!**

Magdalena Vlah-Hranjec

Donji Kraljevec

JESENSKE PESME NENAPISANE

Pesma je v pisani tikvici,
v kuruzni loti, v korpici pred vroti.
Pesma je v suhom listju,
štero po zroku leče,
v pavčini ko se zapleče...
Pesma je v storom reklecu
obešenomu na klin i v rečima:
-Sosed, hote, hote sim!
Bote probali našega mošta,
em nikaj ne košta! -
Pesma je v oblaku
šteri celi den visi z neba,
v dežđu, šteri je zapraf ve, i ne treba...
Pesma je vu vrani ko na rehu grakče,
a pesme so i z vrta dopeljone pune točke...
popevleju v ljuščinju na guni,
hrgele se v kuruzi ko se runi.
Pesme so se okoli,
em so dopeljone dimo z koli,
na gruntu zmetone,
kaj nam dušu i telo nahrone...

Miško Vrhovec

Koprivnica

NIGDAR VIŠE NEBUM

nigdar više nebum čutil
stare škornje
gda odpiraju staru lesu
i gnjecaju po blatnjavu putu
mog starog jape

i kak da sam zeznal
ni ga bilo
ni zjutru
potem ručku
a potem ni večeri

našli su ga v kolomiji
ležeč
kak da je štel nekaj reči
a ja sem znal
da samo kleči
vu svojoj betegi
z grbavom pleči

Ljiljana Vuglač

Ivanec

KAK DIŠI ZEMLA?

Vernole su se lastavice!
Na očevinu zadišala je zemla
pufka, blagorodna zemla
v toplim rukami
    tak živa
kak spomeni.
Nazaj se obrnem. V mislima
po potima detinjstva bežim
kak serna poletna, gipka, fletna
    k materi
da me čuva i čelo mi kušne.
Časi letiju kak veter.
Il' to cajgeri naopak cajte kažu?
Niesam več pucka.
Vu čkominu se oblačim
    v stronjskem svietu
gda materine ognjišče muči
i triešče na ognju več ne tanca.
Vuletje je. Vernole su se lastavice.
Plug življenja gliboke brazde po obrazu vleče,
gda zemla tak
    na dom diši!

Ivan Goran Žunar

Ivanec

TOŽNA VERBA

Ja sam some tožna verba.
Na me lasi vesili su nedožne.
I čez me oabale puščali patoake kervi.
Zemljo naronili oatravam lakamasti i sebeljublja.

Ja sam some tožna verba.
Tua mene ne dotikava.
Stajim v nemagočnasti pustiti sozu,
kulike goad tua i štuela.

V mene su iskali utehu svajie zadnji minjot,
i gerlili frugljavu kuaru
da su bruadi čemera, kaosa i siramaštva
ploavili uniem šteri su tua najmenje zaslužili.

Jahači apokalipse naviek perve abilaze nedožne.
Ja sam some tožna verba.
Mene boju abišli tek da več ne nikaga
šteri se bo za njimi plakal.

